

KOUZLO VÁNOC

Štěstí nejsou žádné čáry

Cathy Kelly

KOUZLO
VÁNOC

Cathy Kelly

KOUZLO
VÁNOC

Přeložila Šárka Kubánková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 Cathy Kelly

All rights reserved.

Z anglického originálu *Chrismas Magic*

(Published by HarperCollins *Publishers*, London, 2011)

přeložila © 2013 Šárka Kubánková

Redakce textu: Robert Kubánek

Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807416280

*Dylanovi, Murraymu, Lauře,
Naomi, Emer a Robertovi s hlubokou láskou*

Obsah

Vánoční čarování	9
Výroční valčík	35
Madam Lucie	52
Mimo mísu	64
Převratná změna	78
Vila u moře	90
Cesta do světa	100
Cassandra	111
Dopis z Chicaga	123
Prokletá nevěsta	153
Mailování	168
Vánoční pošta	178
Trable s matkou	187
Čtenářský kroužek z Rajske ulice	200
Anděl Gabrielle	210
Lizzie a její románek	221
Thelma, Louise a muži snů	230
Podnikový večírek	253
Rodinné Vánoce	267

Vánoční čarování

Na konci Johnson's Lane stál Petrklíč, rozkošný malý domeček s nízkou střechou, po jehož zdech se plazila vistárie a do oken mu nakukovaly shluky růžových keřů.

Patřil sestrám Maloneovým, Dolores a Genevieve, a i když tyto dámy nedostávaly mnoho pošty, s poštákem Bernardem se obě dobře znaly a on se u nich v Petrklíči často stavoval na svůj dopolední šálek čaje.

Kdykoli pro ně Bernard měl nějakou poštu, zatukal u nich většinou kolem půl desáté. To už měla Genevieve vyluštěnou křížovku a Dolores se vrátila se psy z první ranní vycházky, většinou chodila jen kousek, k domku jednoho milého mladého manželského páru a zpět. Na sporáku vesele vařila konev s vodou a Dolores v troubě rozpékala lívanečky, aby na ně pak namazala domácí jablečná povidla.

Genevieve je z těch dvou upovídanejší, společenštější, a taky starší než její sestra, pomyslel si Bernard, ale také životem protřelejší. Genevieve nosila v bílých vlasech stříbrné hřebínky. Byla usměvavá, vždycky pěkně oblečená v pastelových barvách a na nose jí seděly brýle s obroučkami z želvoviny. Dolores vlasy ještě úplně nezešedivěly, měly odstín té nejsvětější kaštanové. Byla plašší a nechávala Genevieve obstarávat hovor, ale každou chvíli laskavě promluvila na své milované pejsky a občas jim hodila pod stůl kousek lívance.

Bernard si vždycky během ranní obchůzky našel čas u někoho chvíli posedět, a přestože ve městě se našlo mnoho skvělých hospodyněk, nejradši zašel na krátkou návštěvu právě ke slečnám Maloneovým. Jejich domek mu připomínal, jak se žilo za jeho dětství.

„Vy dvě jste báječné hospodyňky,“ říkával Bernard; v jedné ruce držel hrneček s čajem a v druhé horký lívanec politý máslem.

„Ale to přece nic není,“ odpovídala Dolores. „To nás prostě naučila matka.“

„Ano,“ souhlasila Genevieve. „Matka vždycky pekla domácí chleba, koblihy a lívance a taky dělala zavařeniny. Navíc ještě chovala slepice.“

Oběma sestrám se při této vzpomínce trochu zachmuřily tváře. Ve srovnání s matkou si vždy připadaly méněcenné a neschopné. Byla to naprosto úžasná hospodyně. Všichni starší obyvatelé Ardagh se shodovali: staré paní Maloneové se nikdo nemohl rovnat.

„*Byla to silná žena,*“ říkávali lidé a mysleli tím spíš vůli a odhodlání než schopnost zvedat těžká břemena. Nevynechala jedinou schůzi výboru, chodila pravidelně do kostela, oddaně se starala o jeho květinovou výzdobu a zaujímala pevný postoj a názor k jakémukoliv tématu.

Pár lidí možná napadlo, že paní Maloneová pro své dcery stanovila až příliš přísné zásady. A někdo trochu kritičtější by mohl tvrdit, že Dolores a Genevieve paní Maloneová ovládá dodnes, ačkoli už je dávno po smrti.

Její „děvčata“ se blížila sedmdesátce, a pořád se držela jejích přísných pravidel. Proto ani jedna ze sester za celý život nikdy s nikým nechodila, nikdy se neprovdala a nikdy se neodstěhovala z Petrklíče, domku s podlouhlou zadní zahradou, půlakrovým pozemkem, který se stále pyšnil záhonky se zeleninou a několika jabloněmi. Slepice ovšem sestry Maloneovy nechovaly.

Bernard Kavanagh okamžitě pochopil, že oběma sestrám dělá starost, že u nich na dvorku nekvokají slepice.

„Se slepicemi je děsná otrava, víte,“ prohlásil hned. „Moje švagrová je má a domácí vajíčka jsou sice skvělá, o tom není pochyb, ale slepice jsou šílená stvoření, všude nadělají, pletou se, pořád mávají křídly, utíkají na silnici a nechají se přejet, nebo je zabije liška.“

„Matku lišky nikdy nepřipravily ani o jedinou slepici,“ informovala ho Dolores vážně. Tím se stará paní Maloneová vždy velmi pyšnila – ji nikdy žádná liška nepřevezla.

Toho osudného rána v polovině prosince přinesl Bernard pár reklamních letáků, jednu složenku a pak velký, pečlivě zabalený balík, na němž

stálo velice neúhledným rukopisem: *Maloneová, domek Petrklíč, East Ardagh*. Copak to asi může být? divil se Bernard, který obvykle na první pohled poznal, co v jaké zásilce je, třeba oblečení objednané z katalogu nebo předvolání k soudu. Poznal to skoro vždycky.

„Zajímavé,“ poznamenala Genevieve, když si od něj balíček převzala.

Chvíli si zásilku prohlížela. Byla v ní nějaká těžká pevná věc, možná kniha – jenže ony si žádnou knihu v poslední době neobjednaly. Když chtěly něco, co v knihkupectví u Devineů neměli na skladě, paní Devineová knihu vyhledala na internetu a objednala ji. Jakmile pak žádaná kniha přišla, zatelefonovala jim. Nikdy by jim ji neposlala poštou, a pokud ano, těžko by byla tak nezdvořilá, že by na balíček napsala „Maloneová“. Genevieve se rozhodla, že balíček otevře a přijde té záhadě na kloub, až Bernard odejde.

„Dáte si čaj, Bernard?“ zeptala se a položila balíček na stůl. „Máme ovocné koláčky.“

Bernard by si čaj dal rád, protože chtěl vědět, co je v balíčku. Na knihu to bylo moc těžké. Jenže už dávno zjistil, že Dolores a Genevieve nejsou ani zdaleka tak zvědavé jako on a jsou schopné nechat balíček ležet na stole celou věčnost, než ho otevrou. Jako obvykle už měl zpoždění, a tak nabízený čaj zdvořile odmítl.

Když odešel, Genevieve se vrátila ke své křížovce. Moc jí to nešlo. Den předtím musela nechat tři políčka prázdná a dnes si zkontrolovala odpovědi a vyděsilo ji, jak jednoduché byly. Už asi musím ztrácet rozum, pomyslela si posmutněle. To je hrozná vyhlídka. Matka měla bystrý úsudek až do posledního dne.

„Genevieve, nehrb se tak,“ napomínala ji matka. „Nemusíš se proboha tak hrbit jenom proto, že umírám!“ Nebo ji nabádala: „Šunku si radši uvař doma sama. Ten zloděj řezník si počítá nekřesťanské peníze za to, že ji uvaří a nakrájí. Je to jako loupež za bílého dne. Přesně tak!“

Matka nikdy v životě na nic nezapomněla. Vyděsilo by ji, kdyby viděla, že její dcera už přestává ovládat sama sebe a svou paměť. Genevieve si přála, aby ten balíček nikdy nepřišel.

Ale o těchto starostech Dolores nic neřekla.

Svou sestru Dolores vždy chránila před starostmi a teď to nehodlala

měnit. Proto velký balík na kuchyňském stole nerozbalila a jen ho sledovala očima. Rozhodně to vypadalo jako kniha, ale Genevieve si opravdu vůbec nevybavovala, že by něco objednávala. A Dolores by nikdy nic takového sama nepodnikla. Dolores nikdy nekoupila ani láhev mléka, aniž se o tom předem nezmínila sestře. Balíček ležel vyčítavě na stole, jako by ji vybízěl, ať ho otevře.

Dolores si šťastně povídala se psy. Pixie, napůl čau-čau a napůl nějaká jiná rasa, fenka se svraštělým obličejíkem a obrovskými vykulenými očima, vesele poskakovala kolem Doloresiných nohou a Snowy, bílý chundelatý psík s jemnou srstí a malými tlapkami zašedlými od bláta, poklidně čekali na psí granule, které obvykle dostávali po vycházce.

Kolem jedenácté si domů zaskočil kocour Sidney, který vypadal načechraně, jako by ho právě vytáhli ze sušičky. Stavil se na něco na zub. Se psy vycházel dobře, v klidu spolu sdíleli své teritorium a jen občas na sebe vystrčili dráčky.

Matka rozhodně nepatřila k milovnicím psů a koček a Genevieve věděla, že by asi nesouhlasila s přítomností psů a koček v domě a vadila by jí zřejmě také jejich neobvyklá jména. Genevieve jméno vybral její otec, laskavý muž, který byl chudák úplně pod pantoflem. Uplynuly dva roky, než na svět přišla Dolores, a Vera Maloneová už manželovi dávno zatrhla láskování s moderními jmény. Vera chtěla, aby se její druhá dcera jmenovala po boží matce Dolores. Stuart Malone nesměle navrhoval jméno Lola, ale to jeho žena považovala za lascivní. Tak holčičku pojmenovali Dolores a to jí zůstalo celých sedmdesát let.

Toho rána se Genevieve věnovala normálním domácím pracím a počkala, až Dolores vezme psy na zahradu, aby se krátce provětrali před obědem. Teprve pak vzala balíček z kuchyňského stolu, opatrně otevřela krabici a zajela rukou dovnitř. Pod prsty ucítila tvrdé desky nějaké knihy.

Odkud ta kniha je? Aby zaplašila hrůzu z toho, že už začíná senilnět, a zapomíná, co objednala, Genevieve rychle vytáhla knihu z obalu.

V naprostém úžasu na ni docela dlouho zírala. Nešlo o žádnou obyčejnou knihu.

Kouzla pro začátečnice, tak zněl titul vyvedený temně zeleným písmem

na pozadí, které vypadalo jako tudorovská výšivka v odstínech šafránově žluté a sytě olivově zelené. Kniha o *kouzlech!* Odkud ta kniha přišla? Rozhodně na balíčku stálo jejich jméno a adresa. Přece ani jedna z nich není takový cvok, aby zašla do knihkupectví k Devineovým a objednala něco takového. Navíc v balíčku nebyl žádný dopis od Devineových, ani zpáteční adresa. Jenže jak jinak by se taková kniha k nim do Petrklíče dostala? Neexistovalo jiné vysvětlení, než že Genevieve musí postupně přicházet o rozum.

Na celý týden Genevieve knihu schovala na horní polici ve spíži, až úplně nahoru, zabalenou do staré šály. Dolores měla bolavá kolena, a když potřebovala něco z horních polic, spoléhala na to, že na stoličku poleze její starší sestra. Avšak přestože knihu takto odklidila z dohledu, pořád ji strašila v myšlenkách. Jako by se jí stále připomínala: „*Jsem pořád tady, a ty pomalu přicházíš o rozum!*“

O obsahu balíčku Dolores nic neřekla. Dolores by to hodně rozrušilo, a kdykoli si dělala starosti, měla sklon ke slabosti. Genevieve investovala hodně času, aby se takovým situacím vyhnula.

Místo toho Genevieve v sobotu ráno zavolala do Devineova knihkupectví, promluvila si s paní Devineovou, avšak tento rozhovor ji vůbec neuspokojil.

„Ne, nic jsem vám neobjednávala, slečno Maloneová,“ trvala na svém paní Devineová. „Mám tu před sebou všechny vaše poslední objednávky a naposledy jste si vybraly *Putování po Svaté zemi*. Jste si jistá, že jste si to neobjednala po internetu?“

„Ne,“ odpověděla Genevieve smutně, „neobjednávala.“

V domku sester Maloneových neměly počítač. Obě sestry vždy cítily, že by to matka určitě neschvalovala. Matka byla skeptická i ohledně elektřiny, takže jak by asi reagovala na počítač? Když se celé město v roce 1947 připojilo k celostátní elektrické síti, rodiče se kvůli tomu hádali, to si Genevieve dobře pamatovala.

„Nemůžeš zabránit pokroku, Vero,“ tvrdil otec rozčileně.

Ozvala se matčina typická, zatvrzelá a dogmatická odpověď: „Já si budu dělat, co budu chtít.“

Nakonec Maloneovi jako jediní v ulici připojení odmítli. Po roce matka konečně ustoupila, protože paní Kempová si koupila jeden z moderních vysavačů na koberce. Na krátkou chvíli tak přešla vláda v Johnson's Lane do rukou paní Kempové. Ta byla na koni a stále hovořila o tom, jak z koberců prach mizí pouhým zahučením onoho kouzelného stroje.

„Ani byste nevěřily, jak zaprášené jsou i ty nejčistší koberce,“ prohlásila a hodila tím rukavici paní Maloneové.

O měsíc později měli Maloneovi jak elektrinu, tak vysavač.

Petrolejové lampy si nechali pro obzvlášť temná rána a na noci, kdy dodávka elektrického proudu vázla. Takže nakonec elektrina ano, ale počítač...? Matka by každopádně nesouhlasila s žádným strojem se schopností inteligence.

Genevieve ukončila hovor s paní Devineovou, zavěsila a hlavu měla plnou starostí.

Putování po Svaté zemi leželo nahoře v ložnici spolu s růžencem na nočním stolku vedle Genevieviny postele. Každý večer se do té knihy ponořila, prsty přejížděla po stránkách s obrázky Zdi nářků a Chrámem Božího hrobu. Vždycky toužila cestovat, ale nikdy se nedostala dál než do Dublinu. Při těchto řídkých až výjimečných příležitostech pobývala v hotelu Hibernian. Jednou byla také v Galwayi, skoro před padesáti lety. Jela tam na svatbu své nejlepší kamarádky Mariah.

„Příště to budeš ty,“ sdělila jí Mariah radostně večer na své svatbě, když se chystala opustit hotel, výbavu už měla sbalenou a zbývalo jen hodit kytici mezi družičky. Genevieve kytici sice chytila, ale žádná svatba ji nečekala.

Nečekaly ji ani žádné výlety za hranice. Dokud byla mladá a mohla cestovat, matka si to nepřála. A žádný místní muž nárokům její matky nevyhovoval.

Genevieve Maloneová nepatřila k prchlivým lidem, ale najednou jí celým tělem projel poryv čirého vzteku. Ona i Dolores by chtěly počítač, ale matka by to neschvalovala, tak žádný nemají.

Tak rády by cestovaly, ale s tím by matka taky nesouhlasila, tak nikam nejzdily – a ze stejných důvodů se nikdy neprovdaly.

Už dávno mohly s Dolores být své vlastní paní, ale pořád je ovládala matčina přání a příkazy.

Genevieve si vzala stoličku, přistavila ji k polici a vytáhla tajemnou knihu ze skřýše.

„Je mi úplně jedno, co si myslíš, matko,“ zakřičela a překvapila tím sebe i kocoura Sidneyho. „Chci se na to jen podívat.“ Položila knihu na stůl a otevřela ji na první straně.

Nešlo o žádnou neznabožskou knihu, jak čekala. Autoři nikoho nenabádali k černým mším nebo jiným obřadům, které by podkopávaly křesťanství. Úvod knihy se zabýval historií čarování ve světě. Genevieve si četla o profesionálních kouzelnících ve starém Egyptě, o požáru knihovny v Alexandrii a o keltských, římských a židovských kouzlech.

Ačkoli se nad Genevieve vznášel stín matčinu nesouhlasu, četla dál.

Jak četla o tancích nahých čarodějnic, ihned usoudila, že by nikdy, opravdu nikdy nezkoušela žádná kouzla popisovaná v knize. Ale přesto jí připadalo zvláště a příjemně osvobozující číst si o nich. Ona, Genevieve Maloneová, se nikdy neuchýlí k tomu, aby nosila hadí náramky na zahrnutí smůly, nebo aby zařikávala břízu, než do její kůry vyryje přání, aby ji nějaký muž miloval. Avšak přesto pocítila rostoucí závist vůči ženám, které něco takového dokázaly podnikat.

Jak by se její život odvíjel odlišně, kdyby si v mládí do pleti po celém těle vetřela šťávu z červené řepy, aby přivolala milostný vztah.

Zasmušile pomyslela na jediného muže, kterého kdy tajně a zpovzdálí milovala, laskavého hochu jménem Dermot. Ten se z Ardaghu odstěhoval a ani netušil, že ho Genevieve Maloneová každou neděli pozoruje, jak kráčí uličkou v kostele, její šedé oči hltaly každý jeho pohyb. Kdyby tak tenkrát měla odvalu neposlechnout matku a promluvit s ním! Zabalila knihu do šály a znovu ji uložila na vrchní polici. Oznámila Dolores, že musí skočit na nákup, protože jim došlo mléko. Nejdříve minula sousední domek, kde ještě nedávno žila drahá Janet Byrneová, než to její srdce nakonec vzdalo. Odkázala domek své neteři, krásné vysoké tmavovlasé dívce jménem Lori, která se jim jednoho dne představila a od té doby ji sotva spatřily. Genevieve předpokládala, že to je jedna z těch mladých žen s úžasnou kariérou, má moc práce a běhá z jedné schůzky

na druhou. Jejího manžela vídala u domku častěji, teď tu stál u auta a vydával z něj nákup. Kdykoliv ji nebo Dolores spatřil, vždycky jim nabízel, že je zaveze do krámu pod kopcem. Vypadá pořád takový smutný, pomyslela si Genevieve. Možná špatně nese, že musí být tak často sám. Do Vánoc zbývá jen deset dní, měla by navrhnout Dolores, že Bena s Lori pozvou na čaj. Drahou Janet by to určitě potěšilo. Ne, pomyslela si Genevieve vzrušeně, možná na skleničku něčeho tvrdšího. Pozvou je na skleničku! Matka byla zapřísažha abstinentka a nikdy v životě se nedotkla ani kapky alkoholu. Kromě sklenky guinnessu do vánočního pudinku se v domácnosti sester Maloneových žádný alkohol nevyskytoval. Jenže lidé dneska přece občas pijí, ne? Uspořádají s Dolores malý večírek!

„Dobrý den, Bene,“ pozdravila ho. „Máme dneska nádherně, že?“

Ben Cohen se podíval na oblohu, jako by se poprvé od rána rozhodl zjistit, jaké je počasí.

„Ano, nádherně,“ pronesl zdrženlivě.

Genevieve okamžitě pochopila, že nemá chuť si povídat. Uměla ihned rozpoznat náladu a rozpoložení jiných lidí, tuto schopnost si skvěle vypěstovala díky matce, která se ve vteřině dokázala rozzuřit, na což si Genevieve dávala pozor. Pozve Bena a jeho ženu na vánoční návštěvu někdy jindy.

Spokojeně se vydala uličkou do města a obdivovala cestou vánoční výzdobu sousedů.

Pan Padraig z domku U Lomenice měl celé vstupní dveře vyzdobené vánočními růžemi. Pan Padraig byl upoutaný na lůžko a Genevieve za ním zaskočila skoro každý den, ale dnes viděla na příjezdové cestě auto jeho neteře a věděla, že není její pomoci potřeba.

Cardenovi, velká rodina, která se nedávno přestěhovala z Toronta zpátky do Irska, měli u domu irskou a kanadskou vlajku, spousty vánočních světýlek a vtipnou značku zakazující vstup sobům.

Dolores a Genevieve měly v kuchyni adventní věnec a malý diskrétní vánoční stromek u okna v obýváku. Na stromku žádné elektrické osvětlení, jakkoli Dolores po takové laciné parádě toužila. Jenže když se celý život obešly bez blikajících vánočních světýlek, tak si je teď nebudou kupovat. Genevieve připadaly nebezpečné. Co kdyby vznikl požár?

Konečně došla až do městečka a zahlédla Sybil Reynoldsovou, jak pomalu vystupuje ze svého auta, načechrané bílé vlasy napůl schované pod červenou pletenou čepicí. Sybil bylo nejméně osmdesát a vášnivě ráda cestovala. Matka nikdy neměla moc ráda ani Sybil, ani její matku.

„Povrchní ženské!“ Stará paní Maloneová byla s rozsudkem hned hotová.

Genevieve a Dolores Sybil tajně záviděly její pohodovou povahu. Provdala se za nejhezčího muže ve farnosti, měla s ním pět dětí, a i když Harry už dávno přišel o rozum, potichu seděl v pečovatelském domě a zíral na svět prázdnýma modrýma očima, Sybil neztratila chuť do života ani radost z něj.

Najednou Genevieve nesmírně zatoužila promluvit si se Sybil, ženou která nikdy nikomu nedovolila, aby jí bránil plnit si sny. Vsadila by se, že Sybil má stromek přímo přeplácaný nebezpečnými světýlky, která mohou způsobit požár.

„Sybil!“ zakřičela Genevieve přes ulici. Šokovalo ji, co to provádí.

Dámy nikdy nekřičí, tvrdila vždycky matka.

„Nechceš se mnou zajít do kavárny na šálek čaje?“

„Mám šílenou chuť na dvojité latte!“ prohlásila Sybil, celá se rozzářila a zabouchla dvířka svého mini.

„Byla jsi někdy ve Svaté zemi?“ zeptala se jí Genevieve, jakmile se usadily v kavárně u stolku u okna a před Sybil stálo latte a šumivý životabudič jménem Spirulina.

Genevieve mrzelo, že si neobjednala něco zajímavějšího a méně obyčejného než čaj.

„S Harrym jsme tam jeli dvakrát,“ odpověděla Sybil a v očích se jí objevily slzy. „Škoda že ho sebou v březnu nemůžu vzít do Itálie, ale nejde to, musí zůstat v pečovatelském domově.“

„Ty pojedeš sama?“

Sybil vrhla na Genevieve podezřívavý a pronikavý pohled, který naznačil, jaké má zkušenosti. Už dávno si zvykla, co od ní lidé očekávají – že když je její manžel v domově, ona přestane žít.

„S Harrym jsme si o všem už dávno promluvili, Genevieve,“ vysvětlila.

„Probrali jsme i to, co se stane, až jeden z nás umře, nebo kdyby jeden z nás trpěl demencí. Harry prohlásil, že nemá smysl, aby život skončil i pro toho druhého. Ten druhý přece nebude truchlit až do smrti.“

„Je to smutné,“ poznamenala Genevieve. „Kdy pojeděš do té Itálie?“

Sybil pokrčila rameny. „Ještě jsem si nestanovila přesný termín.“

„A to jedeš s nějakou skupinou nebo jak?“

„Jedu sama.“

„Ty máš tedy odvalu,“ povzddechla si Genevieve, „já bych tak ráda cestovala, ale nikdy bych neměla nervy na to někam jet, natož sama!“

„Vždyť máš přece Dolores, ta s tebou může jet,“ upozornila ji Sybil.

„Klidně pojed'te se mnou, budu moc ráda.“

„Fakt?“

Sybil se napila spiruliny a zašklebila se. „Prý potom člověk zůstává věčně mladý, ale chutná to odporně.“ Odložila sklenici. „Chceš tím říct, že byste s Dolores se mnou chtěly jet do Itálie?“

„Proboha, to ne,“ vyhrkla Genevieve rychle. „Nechtěli bychom tě obtěžovat...“

„Ale mě byste neobtěžovaly. Neptala bych se tě, kdybych to nemyslela vážně,“ odpověděla Sybil.

Znělo to úplně prostě a jednoduše. V hovoru s někým tak přímočarým jako Sybil nehrozilo žádné úskalí, žádné kličky, žádné chození kolem horké kaše. Nemusí se bát, že řekne něco nevhodného nebo špatného. Ne jako s matkou.

Genevieve se rozhodla, že se pokusí mluvit normálně na rovinu: „Víš, nikdy jsme necestovaly, nikdy jsme nikde nebyly. Matka by to neschvalovala.“

Sybilin soucitný pohled ji málem zarazil, ale pokračovala dál: „Omylem jsem dostala tenhle týdnem takovou divnou knihu a pořád mě to nutí zamýšlet se nad vším možným.“

„Co je to za knížku?“ Sybil se k ní se zájmem naklonila.

„*Kouzla pro začátečnice*. Je to omyl, nikdy jsem si to neobjednala, u Devineů, ani jinde,“ dodala Genevieve rychle na svou obhajobu. „Já chodím na mši a...“

„Genevieve, já nejsem tvoje matka, a taky nejsem soudce ani porota,“

upozornila ji Sybil. „Moc ráda bych se na tu knížku podívala. Zní to pohádkově...“ Tvář jí rozzářil široký úsměv. „Tamhle je Claudia, koukni.“

Genevieve se otočila a spatřila nejmladší Sybilinu dceru, ženu s kudrnatými zrzavými vlasy a usměvavou tváří.

„Promiň, Genevieve, my dneska jedeme na nákupy. Claudia bude řídit. Musím letět, moc ráda se na tu tvou knihu někdy podívám.“ V okamžiku zmizela pryč.

Genevieve koupila mléko, pomalu se vracela k domku Petrklíč a uvažovala, jak by se odvíjel její život, kdyby měla povahu jako Sybil, nebo jako žena, která si klidně koupí *Kouzla pro začátečnický* a učí se čarovat.

V sousedním domě se svítilo, ale Ben a Lori ještě neměli ozdobený stromeček. Janet Vánoce vždycky zbožňovala, pomyslela si Genevieve smutně, zatímco vcházela do domu. Byl to takový šok, když Janet zemřela. Přišlo to tak náhle! Prostě tu spokojeně žila – a najednou byl konec.

Život utíká příliš rychle, proklouzává Genevieve mezi prsty. Najednou cítila, že nevyužila žádné šance. Ale to přece ještě může změnit, nebo ne?

Ben se zamiloval do Lori, hned jak ji poprvé spatřil. Jako by do něj uhořel blesk. A tenkrát opravdu hřmělo, oblohu křížovaly oslepující elektrické výboje a lilo jako z konve.

Chvilí otálel, než se odhodlal vyběhnout do deště, aby chytil taxík; dlouho raději stál pod markýzou u vchodu do restaurace. Už byly skoro tři a většina lidí z kanceláří, která sem přišla na oběd, dávno odešla. Ben měl také už dávno odejít, ale jeho společník, kolega z reklamky, se v restauraci nějak zasekl. Měl odjet to odpoledne na dovolenou a nechtělo se mu jít domů balit.

„Myslím, že si dám ještě skleničku,“ prohlásil Jeff spiklenecky. „Víš určitě, že si nedáš se mnou?“

Ben si pomyslel, jak se mu v kanceláři na stole hromadí práce, a zavrátil hlavou.

Konečně opustil Jeffa s další poslední sklenkou a spokojeným, ale trochu nervózním výrazem muže, který se asi nedostane domů včas, aby si zabalil – „Žena to všechno zvládne, stejně ví líp než já, co budu potře-

bovat.“ S úlevou vyběhl z restaurace a uvažoval, proč obědy s kolegy z reklamy nejsou na seznamu Dantových okruhů pekla.

Bylo horké léto, a když vyšel ven, zarazila ho vlhká vůně země z květináče s keříkem u dveří; připomněla mu léta u babičky v západním Corku. Hlína, písek, šeptání oceánu za dunami, piknik na zahradě s výhledem na moře, jak se balili do starých dek, když jim vítr šlehal do opálené kůže. .

Z restaurace vyšla žena a stoupla si vedle něj, očima cosi nebo kohosi hledala na mokré ulici. Byla vysoká skoro jako on, ale to jen proto, že měla podpatky. Bez nich, odhadoval, by mu sahala tak po nos. Na ramena jí spadaly tmavé vlhké vlasy. Pastelové sáčko jí pěkně ladilo s kalhotami. Měl příležitost pořádně si ji prohlédnout, protože se na něco velice usilovně soustředila. Možná vyhlížela taxík, možná někoho známého.

Pořád přšelo. Ben klidně čekal a pozoroval ji. Byla bledá, na orlím nose měla spršku pih, a když se podívala na hodinky, dlouhé temné řasy se dotkly zarůžovělých tváří.

Pak se otočila na něj, oči měla překvapivě světle modré jako moře v západním, Corku a usmála se. Ten její úsměv ho dostal.

Protože se Ben právě osvobodil od Jeffa a ještě nebyl uvězněný v kanceláři, cítil se velice uvolněně. Upřímně se na ni tedy také usmál, z celého srdce. Jako finanční ředitel v reklamní agentuře se naučil různé úsměvy, třeba když klient požadoval nemožné. Při obědech se zdvořile usmíval historkám o plachtění, golfu a pánské jízdě při rozlučce se svobodou v Portugalsku, kdy byl ženich čtyřadvacet hodin naprosto v lihu.

Ale na tuhle ženu před restaurací, pod rozbouřenou oblohou se usmál úplně ze srdce.

Žena přimhouřila oči. „Připadáte mi povědomý,“ pronesla s měkkým přízvukem, který okamžitě identifikoval jako irský, patrně z Galwaye.

„Asi mám typické národní rysy,“ odpověděl se svým dublinským akcentem.

Zasmála se. „Jak to, že se Irčata vždycky najdou?“

„Nejspíš irčecí satelitní navigace,“ pokusil se zavtipkovat. „A jak to, že když nám řekne *Irčata* někdo jiný, máme chuť ho zabít?“

„Irská mafie, tak nám přezdírají u nás v práci.“

„Lepší než *Irčáci*. I když o mně tak moc nemluví, jakmile poznají mé

příjmení, jsem totiž Ben Cohen. Úplně přesně nevědí, co si počít s židovským Irčákem.“

„Jo, naruší jim to představu o irských katolících,“ poznamenala vesele a napřáhla k němu ruku. „Lori Fitzgibbonová. Vlastně Lori Concepta. Dokonce jsem i byla v klášteře.“

„Jo, holky z klášterní školy,“ povzdechl si. „Všichni nás před vámi varovali.“

„Že jsme divoké?“

„Divoké je slabé slovo. A za všechno prý může potlačovaná sexualita.“

Tehdy se zamiloval. Stiskl jí chladnou ruku a zaujal ho pohled těch světle modrých očí a bledá irská pleť, vedle níž vynikaly její lesklé tmavé vlasy. Musel jet do Londýna, aby tu našel dívku z Irska a zamiloval se do ní.

Za dva roky se vzali. Ani jeden z nich nechtěl natrvalo zůstat v Londýně. Chtěli se vzít a koupit si dům v Naasu. Měli k návratu domů spoustu báječných důvodů. Lori měla plán: rok si budou užívat, pojedou na dovolenou a připraví dům. Potom se budou snažit o dítě.

„To se mi líbí, *snažit se o dítě*,“ smál se Ben. „Doufám, že se budeme snažit hodně! Nemůžeme se snažit už teď, jenom abychom se pocvičili!“

Jak mu ta slova uvízla v paměti! Zkraje je to „snažení“ hodně bavilo, ale když nikam nevedlo, žádné velké potěšení nepředstavovalo.

Ben si nedělal starosti. Dvanáct měsíců není zas tak dlouhá doba, za rok se to každému nepovede, vysvětloval Lori. Zlobila se na něj.

„Je to určitě napořád,“ vzdychala. „Ty to nechápeš, Bene, vůbec to nechápeš.“

Jejich lékař to bral velmi vážně. Doporučil jim, aby navštívili kliniku asistované reprodukce. Benův test byl jednoduchý, jakkoli trochu trapný – a ukázalo se, že jeho spermie jsou v pořádku.

„Skvěle plavou!“ žertoval, protože se snažil Lori zvednout náladu.

Laparoskopie pak prokázala jizvy po endometrióze. Otěhotnění nebylo nemožné, ale vzhledem k rozsahu jizev dost problematické.

Takže jako rozumné řešení se jevila asistovaná reprodukce.

„Určitě to bude fungovat, miláčku, já vím, že ano,“ řekla Lori Benovi a oči jí jen svítily radostí od prvního dne, kdy začala brát léky, aby své tělo dostala do předčasné menopauzy.

Koncem cyklu Lori vyprodukovala až zarážející a nebezpečný počet vajíček, že nastalo riziko čehosi, co doktoři označovali jako *hyperstimulaci*, dost vážný stav. Nemohli se v takové situaci pokoušet Lori vkládat žádná embrya. Museli čekat tři měsíce na vrchol dalšího cyklu.

Ben nikdy neviděl tak krutý žal, jaký prožívala Lori. Svou vlastní bolest pohřbil v sobě, protože se ji snažil utěšit.

„Ty vůbec nechápeš, co to pro mě je,“ vzlykala večer co večer, když si otvírala láhev vína, aby se pokusila otupit bolest. A tehdy se Ben cítil naprosto k ničemu. Také chtěl děti. Chtěl mít děti s Lori, ale zdálo se, jako by smutek nad nezdařeným plozením byl výlučně ženskou záležitostí. A co mužův smutek? Zajímá někoho, jak je muži, když mu je odeřeno otcovství?

Během dalších dvou cyklů lékaři do Lori implantovali embrya, ale nevyšlo to. Stálo je to celé jejich úspory. A pak se stal zázrak. Zemřela Loriina prateta Janet a odkázala jí dům v Ardaghu, malém městečku, odkud se dalo bez problému dojíždět do Dublinu. Šlo o malebný patrový domek na Johnson's Lane, na kraji městečka, kde měli sousedy jen po jedné straně, dvojici milých postarších dam.

Chtěli zděděný domek v Ardaghu prodat, ale byl starý a potřeboval renovaci. Víc peněz by získali, kdyby prodali svůj vlastní dům u Dublinu a přestěhovali se do Ardaghu. Pak by jim ještě zbyly peníze na další pokusy o umělé oplodnění.

Znamenalo by to sice delší dojíždění do práce do Dublinu, ale stálo by to za to.

„Teď to vyjde,“ tvrdila Lori přesvědčeně, když konečně prodali svůj dům. „Takhle to mělo být – teta Janet měla zemřít a my měli zdědit její dům. Tak to mělo být. To je osud. Je to jako cesta, museli jsme vším tím projít, abychom dosáhli splnění našich snů.“

Tolik jí to slušelo, usmívala se na něj spokojeně, a najednou vypadala stejně mladě a šťastně jako ta dívka, do které se kdysi zamiloval v Londýně.

„Pojď, vyrazíme si na oběd, abychom to oslavili,“ pokračovala. „Takovýhle den si zaslouží sklenici šampaňského. Musíme oslavit budoucnost.“

Bena úplně zamrazilo a pocítil strach. Její šťastná důvěra v osud ho

děsila. Neměli přece žádnou záruku ani v životě, ani v léčbě neplodnosti. Nikdo nic nemůže vědět jistě, třeba utratí úplně všechny peníze, a stejně to nedopadne. Jenže tohle nemohl Lori vysvětlovat. Žila jen pro svůj sen a bez něj by se sesypala. Už tak měl o ni dost starost.

Pila čím dál víc, protože jí to pomáhalo vypořádat se s trápením, a Ben doufal, že delší dojíždění jí znesnadní chodit na večírky s kolegy z práce. Protože večírky znamenaly pití, a jakkoli Ben chápal, že jeho žena potřebuje otupit bolest pár sklenicemi vína, chodila ven s přáteli čím stále častěji. A po neúspěchu posledního pokusu o oplodnění také mnohem víc pila.

Život ve městě, to je ten problém, rozhodl se Ben. Když se Lori zbaví barů, nočního života a všech svých kamarádů z práce, bude to, jako když se prvně potkali. Lori mu nebude v devět večer telefonovat a nejistým hlasem oznamovat: „Hele, zaskočila jsem s pár kamarády do hospody. Měla jsem jenom dvě skleničky, fakticky.“

Nikdy si nedala jenom dvě skleničky, možná tak dvě skleničky v jednom baru. Ale jinak Lori nikdy neskončila u dvou. Ben kdysi četl knihu, v níž jakýsi virus jménem Chiméra postupně zachvátil člověka a pak ho zcela změnil.

Lori byla jako nakažená podobným virem, stala se z ní bytost několika tváří. Nikdy nevěděl, jaká verze se mu vrátí domů. Někdy přišla a usmívala se, takovou Lori si pamatoval z Londýna před těmi mnoha lety, než jejich život poznamenala neplodnost. Smála se, radostně ho objímala a žvatlala: „To ti byla legrace! Všichni chtěli jít tancovat, ale já řekla ne, protože jsem se chtěla vrátit k tobě domů, miláčku.“

V tu chvíli mu povolilo napětí v čelisti. Tuhle Lori dokázal zvládnout. Nebo aspoň skoro. Hihňala se a chtěla pojídat brambůrky nebo něco jiného, co doma neměli. Nakonec začala usínat a on ji odvedl do postele a pomalu ji svlékl. Tahle ospalá fáze mu byla nejmilejší. Dokázal si skoro představit, že je to jeho žena, ta, kterou si kdysi vzal.

Jenže někdy přišla domů rozzuřená. Nikdy přesně nezjistil, co vlastně pila, jenže na tom nejspíš vůbec nezáleželo. Problém nespočíval v tom, jestli pila víno nebo tequilu. Něco ji prostě rozrušilo. Nějaká prkotina v práci: těhotná žena, nepříjemný klient, stačilo cokoliv. Jakákoliv drobnost v ní mohla vyvolat hněv, hněv, který Lori dokázala utišit jen alkoholem.

Zvykl si každý den telefonovat s její matkou. Bylo zvláštní, že rozmlouval právě se svou tchyní Yvonne; možná to dělal proto, že se Lori většinou skoro bál zavolat na mobil, když byla v práci. Kromě těch dní, kdy jí bylo líto, jak se chovala, cítila se provinile a slibovala, že už to nikdy neudělá. „Mě to tak mrzí, Bene,“ plakala vždycky, „já nechápu, jak mě můžeš pořád milovat. Proč se mnou pořád zůstáváš? Jsem tak hrozná. Ale já už to nikdy, ale opravdu nikdy neudělám.“

Pak obvykle následoval týden bez alkoholu, týden, kdy Lori chodila domů včas, vařila skvělé večeře a starala se, aby měli útulný domov. Až do příště. Zdálo se, že Yvonne, Loriina matka, přesně ví, o čem Ben mluví. Yvonne se mu svěřila, že si při rodinných setkáních už mnohokrát všimla, jak se Lori opíjí. Ne že by v opilosti třeba padala, šlo spíš o takové to opojení tajného pijáka, který si celý večer nenápadně a neustále plní sklenici vodkou. Jedné takové noci Ben s Yvonne pomohli Lori nahoru do jejího bývalého pokojíčku a začali o jejím problému mluvit. Ben dobře věděl, že problematický piják nemusí hned ztratit práci, nebo žít jako bezdomovec někde pod mostem.

„Co budeme dělat?“ zeptala se té noci Yvonne s ustaraným výrazem a se slzami v očích.

Ben jen bezmocně pokrčil rameny. „Já nevím,“ povzdechl si.

To se odehrálo asi před půl rokem, krátce potom, co se přestěhovali do Ardaghu. Krátce po onom stěhování, od kterého si tolik sliboval. Věřil, že všechno změní.

Dnes tedy Ben zavolal jako každý den své tchyni.

„Jak je na tom?“ ptala se Yvonne.

Ben slyšel v jejím hlase úzkost. Postupně začal mít Yvonne hodně rád. Zvláštní, připadalo mu totiž, že každý svou tchyni spíš nesnáší.

„Dneska zatím v pohodě,“ odpověděl Ben.

Mluvil potichu. Nikdo u něj v práci netušil, co se v jeho životě odehrává. K smíchu, všichni si mysleli, že mu nic nechybí, má nádhernou ženu, krásný nový domov v pěkném městečku a v dohledné době ho čeká povýšení. Jaká ironie, pomyslel si Ben: mezi tím, jak věci navenek vypadají, a tím, jaké doopravdy jsou, může být úplně propastný rozdíl. Kdyby tak lidé věděli.

„Příští týden jdeme na kliniku na konzultaci o dalším cyklu oplodnění,“ vysvětlil Yvonne. „Před tím nikdy nepije. Dělají jí vždycky tolik krevních testů, myslím, že má strach, aby to její pití z testů nějak nezjistili a nevyřadili nás z programu.“

„Možná že tohle je řešení,“ zaskočila ho Yvonne. „Polekat ji, že doktorům prozradíme, že vždycky mimo cyklus oplodnění pije. Alkohol v léčbě neplodnosti určitě hraje svou roli.“

„Ale ona zatím nikdy tak moc nepila, to až posledních pár měsíců,“ protestoval Ben.

Na druhé straně linky zavládlo zlověstné ticho.

„Kdepak,“ pronesla nakonec Yvonne tak potichu, že Ben uvažoval, jestli se mu to nezdálo. „Vždycky hodně pila, už od puberty. Její otec pil taky hodně, ale přestal.“

„Proč jsi mi to nikdy neřekla?“ zeptal se ohromeně.

„Bála jsem se, abys ji neopustil,“ zašeptala Yvonne. „Potřebuje tě. Napadlo mě, že když ji postrašíme, že ji vyřadí z programu léčby, mohla by přestat.“

Ben toho dne odešel z práce dřív a jel zvlněnou krajinou přes Wicklowské kopce domů do Ardaghu. Cestou přemýšlel o těch letech, co zná Lori, a o tom, že si nikdy nevšiml, že by pila víc než ostatní lidé. On si také občas rád dal skleničku vína. Jistě, Lori měla v lednici často otevřenou láhev bílého, ale nechápal, jak by mohla pít, aniž by to on věděl. Toho by si přece určitě všiml.

Doma prohledal celý dům. V zásuvkách s prádlem měla několik prázdných lahví od vodky a jednu poloprázdnou ve skříni; v kuchyni našel několik poschovávaných lahví vína. Byly to všechno stejné láhve jako ta otevřená v lednici. Velmi jednoduché, prostě dopije láhev vína a dá do lednice místo ní jinou, uvědomil si Ben. Pořád to vypadá nevinně a nenápadně, jako že je to stále jedna a tatáž láhev. Potom objevil spousty, ale opravdu spousty prázdných lahví od vína a vodky ve staré kůlně za domem. Lori věděla, že se do kůlny nepodívá, nepoužívali ji na nic, jenom si slibovali, že z ní jednoho dne všechno harampádí vyklidí. Takže si mohla být jistá, že je to dobrá skrýš. Bydleli v Ardaghu jenom

pár měsíců a za ten krátký čas dokázala takovou tajnou skrýš prakticky naplnit prázdnými lahvemi.

V tu chvíli se rozhněval. Od obyčejného pijáctví k takovému schovávání lahví to nikdy nedojde kdovíjak rychle. Tohle byl, jak Yvonne tvrdila, jasně dlouhodobý problém, mnohem dlouhodobější, než si původně myslel. Ta představa ho velice rozzlobila.

Věřil, že o Lori ví všechno, a nevěděl nic, nevěděl zhola nic. Pomyslel na všechny ty testy a zoufalou agonii čekání. Jenže celou dobu jeho žena kazila výsledky tajným pitím. Jak může vědět, že během cyklu oplodnění nepila? On sám úplně přestal pít, dokonce přestal i jezdit na kole, když si Lori někde přečetla, že sedadla na kole přehřívají varlata, což škodí plodnosti.

„Takže žádné ježdění na kole,“ řekla přísně a on souhlasil.

On přestal jezdit na kole, a ona se klidně nalévala vodkou! Zavolal jí na mobil, ale hned ho to přepojilo do hlasové schránky.

„Ahoj, Lori, musíme si promluvit“ odmlčel se a pak pokračoval: „Našel jsem doma láhve od vodky. Zavolej mi co nejdřív!“

Nerozloučil se s ní žádnými láskyplnými slůvky. V tu chvíli k ní absolutně žádnou lásku necítil.

Neozvala se mu. Zajel do supermarketu, nakoupil jídlo a vynášel ho z auta, když spatřil jednu z těch starých paní od vedle, jak se na něj dívá z okna. Zamával. Asi Genevieve, pomyslel si. Nikdy si nebyl jistý, která je která, trochu si je pletl. Šel dovnitř, udělal si těstoviny a pokoušel se sledovat film v televizi. Ale nedokázal se na děj soustředit. Přišlo deset hodin, potom jedenáct, pak půlnoc... Lori se mu stále neozývala. Telefon měl položený na konferenčním stolku před sebou, display prázdný. Pak zaslechl ten hluk.

Deset minut před půlnocí Genevieve slyšela, že její sestra už spí. Dolores sice úplně nechrápala, ale vydávala takový hluboký houkavý nosní zvuk, to zase ano. Genevieve odvolala psy od Doloresiny postele. Přiběhli za ní rychle, cvakali drápky, potěšeni touto neobvyklou noční hrou. „Ticho!“ zašeptala Genevieve na Pixie, která začala štěkat. „Granule!“

Věděla, že by psi hlasitě protestovali, kdyby šla ven a nechala je zavřené doma. Předtím si v kuchyni vzala pár granulí a schovala je do kapsy županu. Teď granule nabídla Pixie a Snowymu, kteří se na ně vrhli s chutí, jako by nejedli celé měsíce. Přitom jen hodinu předtím snědli polovinu Doloresina nočního toastu s marmeládou.

Genevieve zavřela dveře Doloresina pokoje a pomalu scházela po schodech, v ruce držela malou tašku. Psi jí poskakovali u nohou, chtěli se také zúčastnit nočního dobrodružství. V kuchyni Genevieve našla svíčku a zápalky. Byla větrná prosincová noc a venku by okamžitě zhasla každá svíčka, tak si našla starou lampu na svíčky a pečlivě do ní svíčku umístila. V knize stálo, že to má být zvláštní svíčka, ne obyčejná. Tahle zbyla z oslav čtyřicátého výročí svatby její kamarádky Mariah, což Genevieve považovala za dostatečně zvláštní. Aby měla víc světla, umístila do lampy kolem této vzácné svíce několik obyčejných čajových svíček, v malé tašce měla papír, na který sepsala svá přání a naděje, jak radili v knize, a přeříkala nad ním několik modliteb. To v knize kouzelně nestálo, ale Genevieve už z ní přečetla dost a pochopila, že čarování je mnohem otevřenější osobní interpretaci než katolická víra.

Je to jenom na tobě, ty máš tu moc, stálo v knize.

Genevieve Maloneové nikdy v životě nepřipadlo, jako by něco bylo jen na ní, nebo jako by měla nějakou moc. Teď byla odhodlaná nějakou moc získat, alespoň sama nad sebou. Chystala se tančit nahá za měsíčního světla nad seznamem svých přání a snů, možná pak získá odvahu jet do Svaté země, místo aby si jen prohlížela knihy o těchto končinách. Sybil se do Svaté země vypravila. Není už nejvyšší čas, aby se tam s Dolores vydaly také?

Psi se úplně hystericky radovali, že jsou za této větrné noci vypuštěni ven, ačkoli už se uložili ke spánku. Pixie divoce vrtěla ocasem a strkala čumákem do Genevieve.

„Dávej pozor miláčku,“ šeptala Genevieve a umístila na zem lampu se svíčkou.

V zahradě hučel vítr, holé větve stromů a cesmínové keře chrastily pod jeho nápořem.

Genevieve zamířila tmou k houští uprostřed zahrady. Šlo zřejmě

o úplnou náhodu, ale její matka měla na zahradě lísku, jeřáb i černý bez, samé kouzelné stromy a keře. Tam postavila lampu na zem a pod ni položila papír se seznamem přání a tužeb.

„Bože, neobracím se k tobě zády,“ promluvila nahlas a podívala se na noční oblohu. „Jen otevírám svou mysl jiné víře, ale budu tě prosit o pomoc i nadále, jestli chceš. Chci tím říct, že v neděli zase přijdu na mši a víš dobře, že máme v kuchyni adventní věnec. Tyhle stromy a keře jsou tvoje dílo a koneckonců i ten měsíc jsi stvořil ty.“

Stáhla ze sebe župan a v chladu prosincové noci se roztrásla zimou.

„A tohle je také tvoje tělo, Bože,“ vykřikla a zachvěla se. „Já nechápu, proč se za něj mám stydět. Matka nám nikdy nedovolila nosit kratší sukně než ke kotníkům, víš...? Ale proč? Vážně, proč?“

Už nemělo smysl šeptat. Teď už se dalo jen křičet.

Začala se točit s rukama rozpraženými, bosé nohy přešlapovaly ve vlhké studené trávě. „Chci cestovat a zažívat dobrodružství a prosím vesmír, aby mi to umožnil! A ty jsi taky vesmír, Bože, žádám o pomoc všechny!“

V tu chvíli Pixie něco zaujalo. Vyskočila, vyrazila kupředu a převrhla přitom lampičku se svíčkami na Genevievin růžový prošíváný župan, který začal okamžitě hořet. Snowy začal štěkat a Genevieve začala křičet. Utíkala zpět k domu, aby našla něco, čím by župan uhasila, a zakopla o Doloresino ozdobné zahradní kolečko, ve kterém měla zasažené sněženky a krokusy. Kolečko se převrhlo a Genevieve se svalila na trávu. Dopadla na záda, na kříž, který jí často pobolíval, a kolečko se zřítilo na ni. Sevřela ji křečovitá bolest, až zajčela.

„Mám pušku, zastřelím tě!“ zařvala z okna Dolores, vyzbrojená smetákem.

„To jsem já,“ volala Genevieve ochromená bolestí.

Rozsvítilo se světlo. „Co děláš pod tím kolečkem, pro lásku boží?“ divila se Dolores. Pak se odmlčela. „A proč jsi nahá?“

Ben vyběhl na zahradu za domem, ale bylo mu hned jasné, že hluk pochází od sousedů. Štěkali psi a kdosi křičel. Ani se nezastavil, aby zavolal na policii, popadl golfovou hůl a přeskočil přes zděný plot mezi oběma zahradami.